

som, hvor det træder saa grelt frem, maa slaas ihjel overalt, hvor det træffes. Statens Tilsynsmænd maa lønnes saaledes, at de have Betaling for deres Virksomhed og kunne passe denne, upaarvirkede af anden Virksomhed end den, Staten giver dem. Hermed skal jeg slutte.

Dinesen: Jeg vilde gjerne rette en lille Opfordring til den høitagtede Indenrigsminister, og den gaar ud paa, om der ikke fra Ministeriets Side kunde blive gjort noget Mere for i en noget større Udstrækning, end det hidtil er sket, at understøtte Anlæg af Baadehavne omkring ved Fiskeleierne. Jeg tror, at Erfaringen har lært os, at, skulle vi gjøre Noget for at understøtte Fiskeriet, er det virksomste Middel dette at hjælpe Fiskerne til at faae bygget Havne. Alle de andre Udgifter til Fiskeriets Drift kunne de i Reglen bedre overkomme, da de ere forholdsvis ringere; men med Anlægget af en Havn forholder det sig anderledes, thi dertil kræves store Udgifter, som skulle udredes paa en Gang, og dem have disse Menneſker ofte ondt ved at faae samlede. Men jeg vil tilføie, at naar Ministeriet understøtter faadanne Anlæg, maa det være noget mere varsomt med Kontrolten ved Anlægget, end Tilfældet hidtil har været; thi det turde paa mange Steder have viist sig, at Ministeriets Kontrol er bleven noget dyr for de Paa-gjældende. Jeg har havt Leilighed til at lære at kende Forholdene paa nogle Steder, hvor de Paa-gjældende selv have hjulpet sig og have opnaaet bedre Resultater for en mindre Udgift, end hvor der har været en Kontrol, som skulde yde Hjælp. Jeg skal nu ikke benegte, at det under vanskelige Forhold er rigtigt, at der søres Tilsyn af mere kyndige Mænd, end Fiskerne ere; men paa den anden Side maa jeg hævde, at Fiskerne ofte have en praktisk Erfaring og et Kjenndskab til de lokale Forhold, som den Kontrollerende, der sendes til deres Assistance, ikke har. — Hvad angaar de andre Spørgsmaal, der ligge for, skal jeg kun gjøre nogle korte Bemærkninger, og da først den, at, som let vil ses af Betænkningen, hele Udvalget er enigt om at finde det rigtigt, at Roskilde Domkirke overtager Vedligeholdelsen af Kapellerne. Vi formene, at Kirken har de fornødne Midler dertil, og jeg for mit Vedkommende formener endogjaa, at der i alt Fald under den tidligere Bestyrelse har været et Overskud om at overtage Vedligeholdelsen, uden at jeg forøvrigt kan anføre Videre til Støtte for min Udtalelse. Nu synes det at være en Hindring, at Kultusministeren ikke kan bringe Inspektionen til at overtage Kapellerne, i hvilken Henseende jeg maa minde om, med hvilken Væthed Kultusministeriet i sin Tid kunde bringe det dertil, at Roskilde Domkirke af sine Midler gav 4000 Kr. til Donprovistens Lønning, et Forhold, der efter min Mening ikke laa Kirken nærmere end Vedligeholdelsen af de Kirken tilbyggede Kapeller.

Naar der nu fra et Flertals Side er stillet Forslag om at nedsette Udgiften til Istandsættelsen af forskjellige kongelige Slotte med 20,000 Kr., uden at det dog nærmere er oplyst, hvilken Post man ønsker nedsat, idet man forventer dette nærmere angivet til næste Behandling, vil jeg udtale, at jeg finder det urigtigt at foretage denne Nedsettelse. Efter Alt, hvad der foreligger, er det tilstrækkelig oplyst, at de Foranstaltninger, der skulle træffes for de forlangte Udgifter, ere nødvendige, og jeg skal føie til, at der fra Bestyrelsernes Side er, i alt Fald saalænge jeg har siddet i Rigsdagen, hidtil stillet meget smaa Forordringer med Hensyn til Vedligeholdelsen af disse kongelige Slotte, hvortil der iaar er forlangt et noget større Beløb. Man har efter min Mening udfat mange af de Arbeider, saa længe man har kunnet, og først nu forlanger man Midlerne dertil, da man ikke finder det forsvaerligt at udsætte dem længere. Jeg tror derfor, at det fra alle Sider er rigtigt, at vi bevilge Beløbet. Den høitærede Minister har jo derhos Met i, at Grunden til, at Udgiften til Istandsættelse af Slotten e i disse Aar er saa høi, maa søges i, at Facadeafpuddningen af Christiansborg Slot, hvori vi her befinde os, andrager saa store Beløb. Men denne Udgift vil jo ophøre om et Par Aars Tid, hvorefter altsaa den samlede Udgift vil synke noget. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Ingenieurkorpsets Overtagelse af en større Del af det civile Bygningsvæsen, har den ærede Ordfører gjort opmærksom paa, at man let vil kunne indføre et lignende Forhold som det, der i sin Tid bestod med Hensyn til Bestyrelsen af Veivæsenet, og naar den høitærede Minister anfører, at hvis vi skulde komme til at opføre Befæstninger, var det tvivlsomt, om Ingenieurkorpslet vilde have de fornødne Kræfter dertil, saa skal jeg gjerne indrømme dette, ligesom jeg ogsaa skal indrømme, at naar Ingenieurkorpslet i Krigstid har Andet at varetage, ville disse Bygninger være udsatte for at mangle det fornødne Tilsyn. Men hvad det sidste Punkt angaar, skal jeg dog bemærke, at Ingenieurkorpslet jo alt har Tilsyn med en meget betydelig Mængde Bygninger, som altsaa ogsaa maa undvære Tilsyn i Krigstid. Under saadanne overordentlige Forhold er det i det Hele taget nødvendigt at lade mange Ting faae fornødt Tilsyn, og det er da noget af det mindst Farlige at maatte opsette nogle Bygningers Istandsættelse i nogen Tid. Hvad Kræfterne angaar, tør jeg maasse gjøre opmærksom paa, at der i de senere Aar er i Ingenieurkorpslet affædiget ikke saa faa Befalingsmænd, som have gjort Tjeneste ved Bygningsvæsenet og endnu ere i en kraftig Alder, idet de ere fødne for Hærens Aldersgrænse. Saadanne Mænd burde det være økonomisk rigtigt at bruge til en Tjeneste, der ligger deres tidligere Tjeneste meget nær. Ved Udtrykket „den største Del af Statens civile Bygningsvæsen“ har Udvalget ment, at